

Den dolda historien bakom vers fyrtio – nummer nitton

Det andra ve – del sex

Jeff Pippenger

2026-07-20

Daniels bok och Uppenbarelseboken kompletterar varandra, vilket innebär att de tillsammans fullkomnas.

”I Uppenbarelseboken möts alla Bibelns böcker och får sin avslutning. Här finns fullbordandet av Daniels bok.” Apostlagärningarna, 585.

Bibelsprofetians riken bör vara den profetistuderandes fokus, ty det är där de sista dagarnas yttre historia huvudsakligen framställs.

”Det är långt bättre att i ljuset av Guds ord lära känna de orsaker som styr rikens uppgång och fall. Låt ungdomen studera dessa skildringar och se hur nationernas verkliga välstånd har varit förbundet med ett mottagande av de gudomliga principerna. Låt henne studera historien om de stora reformatoriska rörelserna och se hur ofta dessa principer, fastän de blev föraktade och hatade och deras förespråkare fördes till fängelsehålan och schavotten, just genom dessa offer har triumferat.” Education, 238.

Heliga historiska skeenden, vare sig det gäller de ”stora reformatoriska rörelserna” eller ”rikens uppgång och fall”, är i Guds Ord en fråga om liv eller död. Paulus nedtecknade i 2 Thessalonikerbrevet, kapitel två, att de som inte älskar sanningen och som därefter drabbas av en kraftig villfarelse, gör det därför att de valde att förkasta det budskap som Paulus identifierade i avsnittet. Avsnittet identifierar förhållandet mellan hedniska Rom och påvliga Rom, vilket också är förhållandet mellan Pergamos och Tyatira och också förhållandet mellan järn och lera, liksom förhållandet mellan draken och vildjuret. Det påvliga Roms uppgång, framställd genom Tyatira, och det hedniska Roms fall, framställt genom Pergamos, är en sanning som de som drabbas av en kraftig villfarelse hatar.

I den milleritiska historien gällde den tvistefråga mellan milleriterna och protestanterna som fann sin väg in på pionjärkartan från 1843 vilken historisk makt som i Daniel elva, vers fjorton, framställdes som ”rövarna av ditt folk”. Var rövarna det hedniska Roms uppstigande, såsom milleriterna hävdade, eller var det seleukidernas fall, såsom protestanterna påstod?

”Varje nation som har trätt fram på handlingens scen har tillåtits inta sin plats på jorden, för att det skulle kunna ses huruvida den skulle uppfylla ”Väktarens och den Heliges” avsikt. Profetian har följt uppgången och fallet hos världens stora imperier – Babylon, Medo-Persien, Grekland och Rom. Med vart och ett av dessa, liksom med nationer av mindre makt, upprepade sig historien. Var och en hade sin prövotid, var och en misslyckades, dess härlighet förbleknade, dess makt vek bort, och dess plats intogs av en annan....”

”Av nationers uppgång och fall, sådana de framställs på den Heliga Skrifts sidor, behöver de lära hur värdelös blott yttre och världslig härlighet är. Babylon, med all sin makt och sin prakt, sådan vår värld aldrig sedan dess har skådat — makt och prakt som för den tidens människor tycktes så fasta och bestående — hur fullständigt har det inte försvunnit! Såsom ”gräsets blomster” har det förgåtts. Så förgås allt som inte har Gud till sin grund. Endast det som är förenat med hans avsikt och ger uttryck åt hans karaktär kan bestå. Hans principer är det enda fasta som vår värld känner.” Education, 177, 184.

Den bibliska historien är den syn som Salomo sade att den som saknar, skall gå under. Milleriterna kände igen och förkunnade de ett hundra femtio år som i Uppenbarelsebokens nionde kapitel, verserna fem och tio, framställs som ”fem månader”, men de trängde inte djupt in i den historia som framställs i Uppenbarelsebokens nionde kapitel. De identifierade med rätta de fem månaderna i vers tio, men tycks ha tänkt att eftersom både vers fem och vers tio innehåller uttrycket ”fem månader”, så utgjorde detta helt enkelt en betoning av den plågans profetia som framställs i båda verserna. Det kan nu lätt påvisas att när vers fem framställer ”fem månader”, så framställer det ett hundra femtio år som började med Muhammeds död år 632 och slutade år 782 med förödmjukelsen av kejsarinnan Irene i det bysantinska, eller östromerska, riket.

Pionjärerna hade rätt i sin tillämpning av vers tio på slaget vid Nikomedia den 27 juli 1299 som början på etthundrafemtio år, vilka avslutades med förödmjukelsen av den siste Konstantin att regera i Konstantinopel den 27 juli 1449. Rad på rad identifierar en period av etthundrafemtio år den världsomfattande islam, sådan den framställs genom både det första ve över Arabias islam och det andra ve över Turkiets islam. Den islam som förödmjukade både kejsaren och kejsarinnan tillsammans identifierar den världsomfattande islam som erövrar ett rike som består av en kvinna, representerad av Irene, och en man, representerad av den siste Konstantin.

Under de etthundrafemtio år som avslutas med Irenes förödmjukelse tar Arabiska islams makt kontroll över Bysans område eller territorium och lämnar Irene i en så förödmjukad ställning att hon tvingades betala tribut i tre år, bland andra pålagor. När den siste Konstantins förödmjukelse ägde rum markerade den början på en fyraårig period som slutar med en belägring och störtandet av Östroms huvudstad. I båda fallen var det islam, arabisk islam för Irene och turkisk islam för den siste Konstantin. I den yttersta tiden kommer den världsomfattande islam, sådan den representeras av de två vittnena, arabisk och turkisk islam, framställda i det första och det andra ve; först att ta territoriet och därefter huvudstaden. Den politiska entitet i den yttersta tiden som representeras av Östroms Konstantin är symboliskt gift med den religiösa entitet i den yttersta tiden som representeras av Östroms Irene. Jag använder termen politisk och religiös entitet för att ange att symbolen för vilddjurets bild först framträder i Förenta staterna och därefter i världen. Vilddjurets bild är det symboliska äktenskapet mellan Konstantin och Irene, vilka båda förödmjukas genom att förlora sitt territorium och sin huvudstad till islam.

Deras äktenskap identifieras genom att de två historierna sammanförs, och det förebildades genom äktenskapet mellan Constantia och Licinius år 313, när ediktet i Milano trädde i kraft och den symboliska församlingen Smyrna upphörde och den symboliska församlingen Pergamos började. De som Paulus identifierar som mottagare av en kraftig villfarelse vägrar att se Paulus

varningsbudskap, vilket innefattar ett avfall innan syndens människa uppenbaras. Avfallet äger rum i Pergamos historia, och syndens människa uppenbarades år 538, när församlingen Thyatira började.

Låt ingen bedra er på något sätt; ty den dagen kommer inte, om inte avfallet först har kommit och syndens människa har blivit uppenbarad, fördärvets son, han som står emot och upphöjer sig över allt som kallas Gud eller som tillbes, så att han såsom Gud sätter sig i Guds tempel och visar sig vara Gud. 2 Thessalonikerbrevet 2:3, 4.

Det östra Roms historia ger två vittnesbörd om den profetiska sanning som också framställs i den symboliska relationen mellan östra Rom och västra Rom. I denna relation är västra Rom kyrkan och östra Rom staten. Rom är en förening av kyrka och stat, framställd som järn och lera i Daniel kapitel två.

Ett skäl till att det övertygande kan ses att islam i hela världen i de yttersta dagarna kommer mot en makt som framställs som en förening av kyrka och stat och intar dess territorium och huvudstad, stöds av två andra vittnen ur den heliga historien i Uppenbarelseboken nio. Osman erövrade Nicomedias territorium den 27 juli 1299, och han erövrade därefter Nicaeas territorium två år senare, år 1301. Hans son erövrade huvudstaden Nicaea år 1331, och samme son erövrade huvudstaden Nicomedia genom en fyraårig belägring som avslutades år 1337. Pionjärerna markerade den 27 juli 1299 i samband med Osman, men betraktade aldrig nästa strid, slaget vid Nicaea, som det historiska andra steget i upprättandet av det osmanska riket. Den 27 juli 1299 var det första steget av flera steg för att nå fram till söndagslagen. De två första stegen av turkisk islam identifierade början på en profetia som slutade 1449, sedan återigen 1840, därefter återigen vid 11 september och sedan återigen den 31 december 2023.

Det första av dessa två steg markerade inte bara början på etthundrafemtio år, utan det markerade också början på trettioåtta år. Det började med att Osman intog Nikomedias område, och det slutade trettioåtta år senare när Osmans son intog Nikomedias huvudstad efter en fyraårig belägring år 1337. Talet trettioåtta representerar ”uppresning”, och det första steget, då Osman intog området, markerade den turkiska islamens uppresning. I detta första steg på trettioåtta år markerar en ”fyraårig” belägring avslutningen. I det sista steget av de etthundrafemtio åren utdelas förödmjukelsen, och fyra år senare, år 1453, intas Östroms huvudstad.

Vare sig det var de osmanska turkarna år 1453, eller Osmans son som intog både Nikomedia år 1337 och Nicaea år 1331, så hade i samtliga tre fall varje huvudstad vid någon tidpunkt i historien tjänat som det östromerska rikets huvudstad. Alla tre linjerna identifierar erövringen av östra Rom. Var och en av dessa tre linjer identifierar islam som först erövrar territoriet och därefter östra Roms huvudstad. Namnet på alla tre huvudstäderna är detsamma som namnet på territoriet. Var och en av de tre linjerna har särskilda historiska alfa- och omegafigurer. Samtidigt som ett förhållande mellan kyrka och stat identifieras genom islams förödmjukelse av både kejsare och kejsarinna, knyter den profetiska förödmjukelsen deras linjer samman med västra Rom, som också blev förödmjukad av Konstantin den store när han år 330 valde Konstantinopel framför staden Rom. Västra Roms slutliga förödmjukelse kom år 476 med den siste kejsaren och fortsatte därefter att snabbt förfalla.

Västrom i förhållande till Östrom var kyrkan; öst var staten. Förödmjukelse i början år 330, därefter förödmjukelse år 476, sedan år 782 och sedan åter år 1449. En linje av förödmjukelse som börjar med delningen av ett rike, följd år 476 av förödmjukelsen att förlora kejsaren, och därmed imperiet, endast för att följas av att islam förde förödmjukelse först över österns territorium år 782 och därefter över österns huvudstad år 1453.

Bibelfetians islam för fram i ljuset både det östromerska och det västromerska ledet, och det ljus som islam frambringar i dag står i överensstämmelse med, men går vida utöver, det grundläggande ljus som islam var för de milleritiska pionjärerna. Prövningstiden som började 2024 med frågan om vilka som är ”ditt folks rövare, de som upprättar synen”, var prövotidens alfa, och nu, vid prövotidens slut, tillför ljus från ämnet islam i Uppenbarelsbokens nionde kapitel vittnen om västrom och östrom som aldrig tidigare hade prövats förrän i dessa nuvarande sista dagar.

De profetiska linjerna om islam, såsom de framställs i kapitel nio till elva, sammanför de historiska linjer som återfinns i verserna tio till sexton i Daniel elva genom att tillhandahålla vittnesbörd som anknyter till linjer som redan behandlas i dessa artiklar. Men inom den profetiska framställningen av islams uppkomst återfinns också både milleriternas rörelses uppkomst och de etthundrafyrtiofyrtusens rörelses uppkomst. Två fyraårsperioder, fast förankrade i och som en del av tidsprofetiorna i Uppenbarelsboken nio, bär vittnesbörd om de fyra åren från 1840 till 1844. År 1844 finns profetisk tid inte längre, och därför definieras den symboliska fyraårsperioden av sina profetiska kännetecken, inte av tid. Den första fyraårsperioden anger att islam erövrade Nikomedia, den forna östromerska huvudstaden, år 1337, trettioåttio år efter att hans far hade erövrat området. Den andra fyraårsperioden utpekar förödmjukelsen av Östroms politiska och religiösa härskare år 1449, åstadkommen genom islam, och de tredje fyra åren utpekar en härlig uppenbarelse av Guds makt när ängeln som upplyste jorden med sin härlighet steg ned den 11 augusti 1840.

Milleriternas historia om den första och den andra ängeln står i samklang med den tredje ängels historia under beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. Detta slutliga beseglingsverk är syndens utplånande; det är föreningen av gudomlighet med mänsklighet, och det äger rum under ett krig som förs fram av islam.

Och han öppnade avgrundens brunn; och ur brunnen steg en rök upp, såsom röken från en stor ugn; och solen och luften förmörkades av röken från brunnen. Och ur röken kom gräshoppor ut över jorden; och åt dem gavs makt, såsom jordens skorpioner har makt. Och det blev dem sagt att de inte skulle skada jordens gräs, ej heller något grönt eller något träd, utan endast de människor som inte har Guds sigill på sina pannor. Uppenbarelsboken 9:2–4.

Det fullkomliga uppfyllandet av varje profetia ligger i den yttersta tiden, och därför identifierar detta avsnitt beseglingen av de etthundrafyrtiofyrtusens. Profetian om islam i Uppenbarelsboken 9 ger den historiska nyckeln till att i den historia som kulminerade den 11 augusti 1840, då islam hölls tillbaka, sammanföra den mest fullständiga framställningen av den makt som stadfäster synen. Från den tidpunkten sträckte sig vittnesbördet i Uppenbarelsboken 9 vidare in i kapitel 10 och historien om den förste och den andre ängeln. Sedan, i kapitel 11, kommer det tredje ve plötsligt vid söndagslagen, vilket är då den tredje ängels höga rop börjar. Kapitel 9 är islams

nyckel i ordnandet av rikens uppgång och fall, såsom framställt i Daniel och Uppenbarelseboken. Kapitel 10 och 11 identifierar erfarenheten hos de etthundrafyrtiofyrtusen visa jungfrurna. Kapitel 9 identifierar symbolen som stadfäster den yttre synen, och kapitel 10 och 11 identifierar den inre synen som är förknippad med att följa Lammet in i det allra heligaste.

Uppenbarelseboken kapitel tio inleds med Kristus som den väldige ängeln som stiger ned med en liten bok öppen. Den händelsen uppfylldes den 11 augusti 1840 vid avslutningen av profetian i Uppenbarelseboken nio, vilken anger tre hundra nittioett år och femton dagar. Uppenbarelseboken tio beskriver den fortsatta historien fram till dess att budskapet blev bittert i Johannes mage den 22 oktober 1844. De fyra åren från 1840 till 1844 börjar med den förste ängelns ankomst och slutar med den tredje ängelns ankomst. Dessa fyra år, som följde efter uppfyllelsen den 11 augusti 1840, förebildades av fyra år från den 27 juli 1449 till 1453 vid början av de tre hundra nittioett åren och femton dagarna. Båda dessa fyraårsperioder sammanfaller med de fyra åren av belägringen av Nikomedia från 1333 till 1337. Symboliskt erövrades Östrom tre gånger av islam. Först skedde det vid belägringen av Nicaea år 1331, därefter genom den fyraåriga belägringen av Nikomedia år 1337 och sedan genom belägringen av Konstantinopel år 1453.

Diocletianus delade juridiskt Rom i öst och väst år 293, och Konstantin delade profetiskt Rom i öst och väst år 330. År 395, vid kejsar Theodosius I:s död, delades riket formellt och permanent, då han testamenterade öst och väst åt sina två söner. Den katolska kyrkan delades i öst och väst år 1054 vid den ”stora schismen”. Delningen var gradvis, liksom det förfall som följde. Delningen består än i denna dag. Inom femtio år från detta datum inledde den västliga kyrkan i Rom ungefär två hundra år av korståg mot islam. Västrom föll när det förlorade sin siste kejsare år 476. Östrom föll år 1453. Det påvliga Rom föll år 1798. Det hedniska Rom delades i öst och väst år 293, 330 och 395. Det påvliga Rom delades i öst och väst år 1054. Syster White identifierar rikens uppgång och fall som en huvudsaklig referenspunkt i studiet av Guds Ord.

De riken som förs fram i historiens ljus från Uppenbarelsebokens nionde kapitel stärker argumentet att det är Rom som fastställer synen. Den profetiska förbindelsen mellan islam och de etthundrafyrtiofyra tusen utgör bevis för att midnattsropets budskap, vilket förebildades av att Kristus red in i Jerusalem på en åsna, representeras av en tidsprofetia som började under tiden för det första veropet, fortsatte vidare i den andra delen av profetian under det andra veropet och nådde sin uppfyllelse i den fyraåriga historien då Milleritrörelsen med den första och den andra ängeln började genom uppfyllelsen av just denna profetia. Profetian började med symbolen ”trettioåttio och två år” (1299 och 1301) år, som markerade islams uppkomst, och den avslutades med symbolen ”trettioåttio och två år” (1838 och 1840), som markerade Milleriternas uppkomst.

År 1844, vid slutet av milleristernas fyraårsperiod, vilken hade förebildats av belägringen 1333 till 1337 och 1449 till belägringen 1453, skulle profetisk tid inte längre tillämpas. Uppresandet av de hundra fyrtiofyra tusendens baner är direkt förbundet med den profetia där islam upphöjs.

Juda, du är den som dina bröder skall prisa; din hand skall vara på dina fienders nacke; din fars söner skall böja sig ned för dig. Juda är ett lejons unga: från bytet, min son, har du stigit upp; han hukade sig, han lade sig ned såsom ett lejon och såsom en gammal lejonhane; vem skall

väcka honom upp? Spiran skall inte vika från Juda, inte heller härskarstaven från mellan hans fötter, till dess att Shilo kommer; och honom skall folken vara lydiga. Han binder sitt föl vid vinträdet och sin åsninnas unge vid den ädla vinstocken; han tvättar sina kläder i vin och sin mantel i druvors blod. Hans ögon skall vara mörka av vin och hans tänder vita av mjölk. 1 Moseboken 49:8–12.

De etthundrafyrtiofyrtusen återspeglar fullkomligt Kristi karaktär, och Kristus är, bland andra symboliska framställningar, ”den utvalda vinstocken”. Ismael identifieras som en ”vild” man i Första Moseboken 16:12.

Och han skall vara en vildåsna till man; hans hand skall vara mot var och en, och var mans hand mot honom; och han skall bo mitt emot alla sina bröder.

Ordet som översatts med ”vild” är den vilda arabiska åsnan. Kristi representanter i de yttersta dagarna rider på den vilda arabiska åsnans budskap, den åsna som Kristus red in i Jerusalem på, den åsna som slutligen talade efter att Bileam hade slagit honom för tredje gången. De budbärare som förkunnade det budskap som gav kraft åt den första ängelns budskap år 1840 såg inte en relevant och viktig etthundrafemtioårsprofetia i just den profetiska historia där budskapet som gav rörelsen kraft var beläget. De såg inte två fyraårsperioder i just samma tidsprofetia som förebildade historien från 1840 till 1844. Lejonet av Juda stam öppnar nu ljus från de ”gamla stigarna” som aldrig tidigare har setts, och det är ljus som överensstämmer med det ljus som har öppnats sedan den 31 december 2023. Det undanröjer varje tvivel om huruvida det är islam som slår till mot Nashville. Ljuset belyser Roms symbol och blir därmed ett omega-uttalande till alfakontroversen år 2024 om ditt folks rövare, och det är också omega-symbolen för tvisten om just samma symbol i milleritisk historia. Det identifierar att islam i Uppenbarelsebokens nionde kapitel tidsprofetior är det yttre budskapet under den inre historien av de etthundrafyrtiofyrtusenens beseglingstid. Vi har undervisat om detta faktum under en tid, men det kan nu påvisas på en linje som börjar i Uppenbarelseboken nio och slutar i Uppenbarelseboken elva. Den tredje fyraårsperioden som är förbunden med islams tidsprofetia, vilken uppfylldes från 1840 till 1844, illustrerar de etthundrafyrtiofyrtusenens beseglingstid. Genom den stora jordbävningen i Uppenbarelseboken elva blir de etthundrafyrtiofyrtusen upphöjda som ett baner.

I Hesekiel trettiosju är Guds folks upprättande som en här en process i två steg, vilken hade förebildats genom Adams skapelse. Först formades Adam av stoftet, därefter inandade Kristus livsande i honom. I Hesekiel formar den första profetian de döda kropparna, men de är fortfarande döda. Sedan blåser de fyra vindarna över kropparna, och de reser sig upp som en väldig här. Talen trettioåtta och fyrtio representerar dessa två steg.

Vi kommer att fortsätta med dessa ting i nästa artikel.

Därefter inföll en av judarnas högtider, och Jesus gick upp till Jerusalem. I Jerusalem finns vid Fårporten en damm, som på hebreiska kallas Betesda och som har fem pelargångar. I dessa låg en stor skara sjuka, blinda, halta och förtvinade och väntade på att vattnet skulle sättas i rörelse. Ty en ängel steg ned i dammen vid en viss tid och rörde upp vattnet; den som då först steg ned efter att vattnet hade satts i rörelse blev botad, vilken sjukdom han än led av. Där

fanns nu en man som hade varit sjuk i trettioåtta år. När Jesus såg honom ligga där och förstod att han redan länge hade varit i detta tillstånd, sade han till honom: Vill du bli frisk? Den sjuke mannen svarade honom: Herre, jag har ingen som för mig ner i dammen när vattnet sätts i rörelse; medan jag själv är på väg ner, hinner någon annan före mig. Jesus sade till honom: Stå upp, ta din bädd och gå. Och genast blev mannen frisk, tog sin bädd och gick. Men det var sabbat den dagen. Johannes 5:1–9.

”Stå nu upp”, sade jag, ”och gå över bäcken Sered.” Och vi gick över bäcken Sered. Och den tid under vilken vi vandrade från Kades-Barnea, till dess att vi hade gått över bäcken Sered, var trettioåtta år, till dess att hela den generation av stridsdugliga män hade utplånats ur lägret, såsom Herren hade svurit dem. 5 Moseboken 2:13, 14.